Ч. 285 (11.246). Львів, середа 21. грудня 192[illegible] Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Регіоналізм.

Львів, 20. грудня 1927.

Ні один з польських урядів не зробив стільки для уніфікації сучасної Польщі, що „федераційний" уряд марш. Пілсудського. Сучасна Польща складається з чотирьох дільниць: російської (б. Конгресівка), австрійської, пруської і „Східних Окраїн" (українсько-білоруських земель, що входили в склад російської держави). Очевидно, до австрійської „займанщини" зараховується і Сх. Галичину.

Найскорше наступила уніфікація Галичини з Конгресівкою шляхом „реквізиції" в користь польської держави галицько-польської бюрократії і польських політичних провідників. Ця бюрократія і політичні ватажки стали герольдами суцільности Польщі. Опісля звернено увагу на „креси" і Сх. Галичину. Уніфікацію цих областей постановлено перевести теж при допомозі бюрократії під проводом „малопольських" політичних керманичів, які відповідно до своїх плянів перевели адміністраційний поділ українсько-білоруських земель. Засобом уніфікації стала польонізація. Початково здійснювано її самочинно, явочним порядком, ліквідуючи непольське шкільництво, загарбуючи майно православної церкви, нищучи навіть признаки громадського самоврядування, силою накидуючи величезним територіям польський зовнішній характер.

Зовсім природно, що тут уніфікація, яка до того ж є синонімом повної денаціоналізації, зустрічає опір. Але уніфікаційні заходи варшавського центра зустріли великі перепони на архипольській національній території. Бо пруська займанщина: Познанщина і Поморя підчас двох великих кріз виразно зазначила, що тільки дуже слабкі звязки вяжуть її з державним центром. Зазначилося це підчас більшовицького наступу в 1920 р. і підчас травневого перевороту 1926 р. І кожний уряд поважно рахується зі сепаратистичними тенденціями Познаня. Та й не лише уряд, але й сойм. Приготовляючи недавно одностайний самоврядний закон для цілої держави, сойм приняв виняткові постанови не для української чи білоруської території, але якраз для Познанщини. Це мабуть і було причиною, що нинішні правителі Польщі не дали соймові змоги довести до кінця ухвалення самоврядного законодавства.

На протязі останнього півтора року при обережній політиці теперішнього уряду б. пруська займанщина робить значні уніфікаційні поступи. На українсько-білоруській території теперішній уряд, маючи на увазі уніфікаційні цілі, веде стару політику: „divide et impera" висуваючи проти самостійницьких організацій всякі наємні новотвори. З другого боку цю саму місію сповнюють їх лівi дайники, йдучи тим способом на руку польській політиці. Ясно, що з хвилею переведення уніфікації карного й цивільного права, уніфікаційний процес буде ще глибший, буде все більше зближуватися до свого завершення.

Одночасно з процесом ніведяції признак і прикмет поодиноких дільниць, уряд розпочав і протилежну акцію, є це т. зв. краєвість або регіоналізм. Започатковано його на Віленщині під кутом польсько-політики у відношенні до Литви. Недавно з ініціятивою півофіціяльних чинників обєдналися на території Віленщини польські людові партії в одно „Краєве Хлопське Стронництво" з метою обороняти інтереси того краю. Проти віленської „краєвости" виступила головна управа „Визволення", якої віленський відділ приступив до згаданого краєвого стронництва. Відозву „Визволення" уряд початково сконфіскував, відступаючи від конфіскати внаслідок інтервенції б. визволенських послів.

Вже сама спроба конфіскати протирегіональної відозви вказує, що в тому рухові заінтересований сам уряд. Підтвердження заінтересування уряду в регіоналізмі маємо теж в львівському офіціозі.

„Саме в цих днях — пише „Ґазета Львовска" — появився обіжник п. міністра внутрішніх справ, який доручає воєводам і старостам взяти участь в регіоналістичному русі. Адміністрація не має бути лише сторожем порядку і виконавцем інструкцій, що йдуть з централі. Вона мусить стати творчою силою, повною ініціятиви й підприємчивости. З тою метою вводиться далеко посунену самодіяльність льокальних властей і широке територіяльне самоорудування. Воєвідства і повіти мають бути трактовані не як більші й менші кратки, що влекшують втримання порядку в державі, але як регіональні одиниці, з яких кожна має відрубний характер і власні потреби".

Отсей півофіціяльний коментар до започаткованого регіоналізму докладно зясовує нам тенденції і суть урядової роботи. Регіоналізм, краєвість має стати заборолом провінціоналізму, культурної і господарської відрубности менших і більших територій. Має це бути провінціоналізм економічний і культурний з виключенням політичного моменту. На чолі регіоналістичного руху мають стати старости і воєводи та підтримувані урядом польські партії —, очевидно тому, щоби той регіоналізм не вихопився з польських рук та щоби він зберіг наскрізь польський характер. Було би це не мале досягнення польських чинників, бо на зовні регіоналізм був би суроґатом автономії, а по суті він продовжував би тільки уніфікаційні заходи у зміненій формі.

Сутнім змаганням регіоналізму — як не знівечити зовсім, то щонайменше розпорошити, розсіяти момент національний у територіяльних непольських народів. Національному моментові, національно-політичним тенденціям регіоналізм протиставить провінціональний етнографізм, яким хоче підкріпити польську культуру. В парі з тим висувається своєрідну історичність провінціонального характеру. Отже напр. національно-територіяльній, економічно-культурній єдности Західної України регіоналізм протиставить: Волинь, Полісся, Поділля, Підкарпаття то-що, змагаючи до розриву національно-української уніфікації.

Батьком регіоналізму є ніхто інший, тільки вшехпольський ідеольоґ Ст. Грабський, який національній єдности українського народу протиставив діялектольоґічний етнографізм волинців, подільців, лемків, бойків, гуцулів. Те, що Грабський проповідував теоретично, теперішній польський уряд, уряд „федераційний" старається перевести практично, намагається здійснити небезпечну програму Грабського — так само, як він її ревно здійснює у шкільній ділянці.

І тому регіоналізм є для нас дуже небезпечний, може небезпечніший від безпосередньої уніфікації. Бо ця остання мусить викликати природний опір, а регіоналізм, підсичуючи амбіції поодиноких територій, може викликати замішання в деяких наших колах (напр. група „Української Ниви" на Волині) дезорієнтацію, будучи по суті водою на польський млин.

Серед московських комуністів.

До розправи Сталіна з опозицією. — Уривок його промови проти опозиції на XV. зїзді ВКП.

Сталін, як ми писали, віддіс на XV-му зїзді російської комуністичної партії повну перемогу над опозицією. В тому нема нічого дивного ні надзвичайного. На партійному зїзді не могло інакше бути, коли звяжити, що Сталін, як голова політбюра партії розпоряджав усім підготовчим до зїзду партійним та державним апаратом. Опозиція не бралася навіть переводити рішаючого бою на тому зїзді. Вона далеко перед зїздом перенесла всю свою організаційну та пропагандивну роботу в підпілля. За це й викинули Троцького і Зінов'єва з партії центральні органи партії ще перед зїздом. З того очевидний висновок, що опозиція підготовляє генеральну баталію з теперішними переможними лідерами Всесоюзної Компартії теж поза партією і до того в підпіллю. Тому-то сміло можна твердити, що перемога Сталіна на зїзді не є рівнозначна з цілковитою перемогою над опозицією взагалі. Теперішня перемога є тому, половинною, бо боротьба силою фактів перенеслася поза партію.

І саме з уваги на ту дуже важну обставину, з уваги на далекосягле значіння тієї боротьби, яка правді в нинішніх обставинах повільно, але чим далі тим інтензивніше буде розвиватися, немалий інтерес для всіх заінтересованих чинників представляє теперішнє становище фактичного диктатора СРСР і ВКП і Комінтерну Сталіна до опозиції в його власному теоретично-декляративному освітлені. Таке освітлення свого становища дав він у своїй кінцевій промові на відбутому XV. зїзді партії по переведеній дискусії над головним його рефератом. З того кінцевого виступу Сталіна наводимо найхарактеристичніші місця за харківськими „Вістями".

„Нам потрібна — казав він — справжня єдність, а не гра в єдність. Чи є в нас справжня Ленінська єдність в нашій партії? Так, є. Якщо 99 прц. нашої партії голосують за партію і проти опозиції, то це є справжня пролетарська єдність, якої ще не було в нашій партії. Ось вам зїзд партії в складі якого немає жадного опозиційного делегата. Що це як не єдність нашої ленінської партії? Це й зветься в нас ленінською єдністю більшовицької партії. Партія зробила все, що тільки можна було зробити, для того, щоб поставити опозицію на ленінський шлях. Партія виявила максімум мягкости та великодушности для того, щоб дати опозиції опуматися та виправити свої помилки. Партія запропонувала опозиції відмовитись отверто й чесно перед лицем усієї партії від своїх антиленінських поглядів. Партія запропонувала опозиції визнати свої помилки й заплямувати їх, щоб раз назавжди звільнитись від них. Партія запропонувала опозиції роззброїтися повністю й ідейно й організаційно.

Чого домагається цим партія? Вона домагається того, щоб покінчати з опозицією і перейти до позитивної роботи. Вона домагається того, щоб ліквідувати нарешті опозицію й дати змогу партії взятися щільно за нашу велику будівельну справу. Ленін говорив на X. зїзді: „Не треба тепер опозиції, для опозиції тепер кінець, кришка, тепер досить нам опозиції". Партія хоче, щоб це гасло Леніна було нарешті здійснено в лавах нашої партії. Роззброїться опозиція — гаразд. Не хоче вона роззброюватися — сами роззброїмо (голоси: „правильно", оплески).

З промови Каменєва видно, що опозиція не має наміру роззброїтись цілком. Заява опозиції з 8. грудня говорить за те саме. Мабуть, опозиція вважає за краще залишитись поза партією. Ну, що ж, нехай залишається поза партією. В тому, що вони вважають за краще залишитись поза партією, а тому, що вони відтинають себе від партії, в тому нема нічого ні жахливого, ні особливого, ні дивного. Якщо переглянути історію нашої партії, то стане ясним, що завжди підчас певних серіозних поворотів нашої партії певна частина старих лідерів випадала із воза більшовицької партії, звільняючи місце для нових людей. Поворот — це серіозна річ, товариші. Поворот небезпечний для тих, хто не міцно сидить в партійному возі. Підчас повороту не кожний зможе утримати рівновагу. Повернув воза, зирк, а дехто й випав із нього.

Візьмемо 1903 рік, період II. зїзду нашої партії. Це був період повороту партії від угоди з лібералами до смертельної боротьби з ліберальною буржуазією, від підготовки боротьби з царизмом до отвертої боротьби з ним за цілковитий розгром царизму і феодалізму. На чолі партії стояло тоді шестеро: Плеханов, Засуліч, Мартов, Ленін, Аксельрод, Потресов. Поворот виявився фатальним для пяти членів із шести. Ленін залишився сам. Вийшло так, що старі лідери партії, засновники партії (Плеханов, Засуліч, Аксельрод плюс двоє молодих — Мартов і Потресов) виявились проти одного, теж молодого, Леніна

Колиб ви знали, скільки було тоді галасу, плачу та виття з приводу того що партія загине, що партія не встоїть, що без старих лідерів нічого не вийде. Одначе, галас та скарги відлали, а лишилися факти. А факти були такі, що саме через відхід пятірки уможливило партії вийти на дорогу. Тепер ясно кожному більшовикові, що ли такі, що саме через відхід пятірки ков, без витиснення пятірки наша партія не моглаб згуртовуватись, як партія більшовиків, здатна повести пролетарів на революцію.

Візьмемо дальший період — період 1907—1908 р. Це був період повороту нашої партії від отвертої революційної боротьби з царатом до боротьби манівцями, до використання всіх і всяких легальних можливостей — від страхових кас до думської трибуни. Це був період відступу після того, як нас було розбито підчас революції 1905 року. Поворот цей вимагав від нас засвоєння нових метод боротьби для того, щоб вібравшись із силами, знов піти на отверту революційну боротьбу проти царату. Але поворот цей був фатальним для багатьох старих більшовиків. Випав із возу Алексинський. Він один час був зовсім непоганий більшовик. Випав Богданов: він був один з найсерйозніших лідерів нашої партії. Випав Рожков, колишній член ЦК нашої партії. І так далі. Галасу і виття з приводу загибелі партії було тоді мабуть не менше, ніж у 1908 році, проте галас минув, а факти лишилися. Факти-ж говорили про те, що наша партія не зумілаб вийти на дорогу за нових умов боротьби, колиб її не було очищено від людей, що хитаються й гальмують справу революції.

Чого добивався тоді Ленін? Лише одного: як найшвидче звільнити партію від нестійких та плаксивих елементів, щоби вони не плуталися між ногами.

От як зростала, товариші наша партія. Наша партія — це живий організм. Як і у всякому організмі, в ній відбувається обмін речовин: старе, що відживає — випадає, нове, що росте — живе й розвивається.

Одходять одні і зверху і внизу. Ростуть нові і зверху і внизу, ведучи справу вперед. Так зростала наша партія. Так вона зростатиме і надалі. Теж саме слід сказати про сучасний період нашої революції. Ми переживаємо тепер період повороту від відновлення промисловости і сільського господарства до реконструкції всього народнього господарства, до перебудови його на новій технічній базі, коли будівництво соціялізму є вже не тільки перспективою, а живою практичною справою, що вимагає подолання найсерйозніших труднощів внутрішнього й зовнішнього порядку. Ви знаєте, що цей поворот був фатальним для лідерів нашої опозиції, які злякалися нових труднощів та мали намір повернути партію в бік капітуляції. І коли тепер випадуть з воза деякі лідери, що не хочуть твердо сидіти на возі, то в цьому немає нічого дивного. Це тільки звільнить партію від людей, що плутаються в ногах і перешкоджають їй іти вперед. Мабуть вони серйозно хочуть звільнитися від нашого партійного возка. Ну, щож, коли дехто з наших старих лідерів, що перетворюються на хлам, має намір випасти з воза — туди їм і дорога".

Отже Сталін виразно і недвозначно заповідає, що буде розоброювати опозицію силою, якщо вона добровільно не роззброїться. Таким чином і він здає собі докладно справу з тієї боротьби, яку поведуть комуністи поза партією теж з комуністами бувшими опозиціонерами одної і тієїж самої, що перші, комуністичної партії. Сталін вірить у свою побіду і доказує її анальогіями з минулого. Одначе між тим минулим а теперішнім такі великі та глибокі ріжниці, що про анальогію між ними не може бути й мови. Сталін перечує ці ріжниці, і тим самим робить за скорі висновки про свою перемогу навіть на позапартійному фронті.

Членам Т-ва „Дністер" до відома!

Згідно з обовязуючими приписами кожний член Т-ва „Дністер" мусить найдальше до дня 20. грудня ц. р. викупити полісу „Дністра" на обезпечення дозволеної законом $^1/_3$ части будинків на 1928 р.

Хто в означеному речинці не викупить своєї поліси на 1928 р., того будинки з днем 1. січня 1928 р. перейдуть в цілости до обезпечення ПЗУВ.

Члени „Дністра" не є обовязані предкладати своїх поліс до реєстрації повітовим інспекторам ПЗУВ, бо Т-во „Дністер" займеться само предложенням ПЗУВ спису викуплених на 1928 р. будинкових поліс.

Православна єрархія і вибори.

Спроба творення „православного виборчого бльоку".

Варшавська преса принесла відомости, що православна церковна єрархія з митрополитом Денисом на чолі рішила взяти визначну участь у виборчій акції. Минулого тижня відбулася у митрополита Дениса нарада представників православного духовенства, на якій обговорювано справи, звязані з виборами. В нараді взяли участь між іншими також архимандрит Почаївської Лаври Дамаскин, виленський дієцезальний місіонар Морозов (що перейшов був у свому часі на унію і назад вернув до православія), ректор виленської духовної семинарії та інші.

В засаді рішили учасники наради, що православне духовенство повинно ввійти в контакт з умірковашими українськими і білоруськими політичними партіями в ціли створення виборчого бльоку. Відносно російської партії „Русского Національного Обєдинения" не рішено нічого. І взагалі цієї справи мали на нараді зовсім не порушувати. Натомісць застановлялася нарада над евентуальною лістою кандидатів на послів, що малиб найтися на „бльоковій" лісті. На перше місце рішено висунути митрополита Дениса, на друге б. архимандрита Морозова, а на третє б. члена білоруської „Громади" проф. Когша. Нарада утворила навіть організаційний комітет, що має керувати виборчою акцією.

Радянська Україна

Ювилейне засідання Комісії Західньої України УАН на честь О. Кобилянської.

У неділю 27. листопада Комісія Західньої України урядила прилюдне засідання на честь Ольги Кобилянської, що відбулося в залі Всенародньої бібліотеки України під головуванням акад. М. С. Грушевського. У своєму короткому вступному слові голова зборів оголосив між іншим зміст телеграми, що її одержала перед самим засіданням історична секція УАН від голови Наукового Товариства у Львові акад. Т. О. Студинського, в якій спростовується чутки про смерть О. Кобилянської. Далі були прочитані три доповіді. Аспірант науково дослідчої катедри історії України Остап Павлик докладно зупинився на історії Буковини, почиваючи з історичних часів і до 1848 р., особливо підкресливши найважливіші моменти щодо організації освіти. Вихованець черновецького університету кандидат катедри Василь Костащук продовжив цей історичний огляд з 1849 р. до імперіялістичної війни 1914 р. Степан Гасаський, що мав нагоду персонально познайомитися з ювилянткою, подавши її біографію, перейшов до літературної характеристики її 40-літньої роботи, змалював всі ті труднощі, що їй довелось переборoти на свойому шляху. Передтим, як закрито засідання, голова зборів акад. Грушевський повідомив численну авдиторію, що історична секція УАН вислала своєчасно від своїх відповідних установ привітання ювилятці, не зважаючи на поштові труднощі щодо зносин з Буковиною, і виголосив текст привітання Історичної Секції. Президія зборів запропонувала вислати телеграфне привітання ювилятці також іменем зборів. Коло триста присутніх ствердило своїми підписами текст привітальної телеграми.

Народній Комісар Освіти Скрипник вислав О. Кобилянській з нагоди ювилею її літературної діяльности телеграму такого змісту:

„Вітаючи Вас з 40-літнім ювилеєм Вашої літературної діяльности, Наркомос України відзначає її значність і вагу для українського культурного процесу. Мимо того, що Ваша творчість перебуваючи під значним впливом індивідуальної ідеольогії була відпалена від широкого життя й не була безпосередньо звязана з визвольними змаганнями українського люду, пролетаріят України з вдячністю визнає, що Ваші твори є великим мистецьким скарбом в українській літературі. Зокрема треба підкреслити, що історичний перелом у житті українського народу та сучасне творення української культури на базі завойованої української державности стрів з Вашого боку співзвучні твори, які віддзеркалюють великі визвольні події, що потрясли світом. Ми певні того, що письменницька діяльність і далі буде присвячена інтересам трудящих мас. Бажаючи Вам сил і успіху в дальшій роботі Наркомос для забезпечення проводить Вам через уряд України призначення Вам постійної пенсії".

Нові матеріяли про Гайдамаччину.

Етнографічна комісія УАН одержала від свого члена С. М. Терещенкової надзвичайно цінні нові матеріяли щодо гайдамаччини та коліївщини. Матеріяли ці авторка зібрала по селах Звенигородщини: Залізнячка, Хлипівка, Попівка та Вільховець. З ілюстративного матеріялу цікаво відзначити криницю в селі Залізнячках, де, за переказами, гайдамаки святили ножі.

Діялектольогічний збірник.

Українська Академія Наук починає видавати діялектольогічний збірник. Друкується перший том цього збірника, що містить три великих діялектольогічних статті: Б. Кобилянського — Про гуцульський говір, П. Гладкова — Говір села Блистовиця на Київщині і Ю. Виноградського — про діялектольогію Задесення, а також інший матеріял.

Досягнення української історіографії за 10 років.

Акад. Д. І. Багалій на прилюдному засіданні Української Академії Наук виголосив доповідь про досягнення історіографії на Україні протягом останнього десятиріччя. Минуле десятиріччя, — як зазначив доповідач, — має три доби в нім розвиткові, а кожна доба свої характерні прикмети. Перша доба з 1917-19 рр. це — національна революція на Україні, це завершення старої української історії дореволюційних часів, що на чолі її був М. Грушевський та що досягла свого найвищого виразу в „Історії України Руси", побудованій на ґрунті національної ідеї та народництва. За цієї доби вийшло багато книжок майже виключно мовою українською, але крім видань М. Грушевського та харківського кооп. видавництва „Союз", то були видання популярні та агітаційні. Друга доба 1920-23 рр. то є доба горожанської війни, інтервенцій та голоду, що дала зниження числа історіографічної продукції, а також і її якости. Третя доба з р. 1923-27 є усталення радянського культурного будівництва, коли НКО України запровадив нову систему науково-дослідчих установ на чолі з науковими осередками в Київі та Харкові. Спинившись на третій добі її розвитку доповідач підкреслив, що вона далеко полишає позад себе попереднє пятиріччя. Це доба орга-

М. ЗОЩЕНКО.

Тома невірний.

(Докінчення.)

Скажи, будь ласка, — думав Хома, регочучись і ляскаючи себе по колінах — портрети виводять. Або брешуть. Невже справді мужикові царська пошана?

Хома Крюков нагнав коняку, та біля ліса нагло повернув назад і поїхав у місто.

Зупинився біля двірця. Привязав коняку до стовпа, закурив і повільним кроком пішов в напрямі залізничого шляху.

Там, зі селянських підвод мужики зносили збіжя. Покрикуючи і нагло присідаючи, звалювали мужики на спини мішки і двигали до вагонів. Хома зупинився і почав приглядатися.

— Рівніше неси, чорте, — крикнув Хома. — Не сип зерна...

Носій здивовано оглянувся на Хому і пішов далі, розсипаючи зерно.

Хома ввійшов до будинку, купив зернят за два копійки і хотів присісти на лавку. Та лавка була занята. Якийсь чоловік у мягкому капелюсі спав на лавці, підклавши під голову мішок.

Хома присів на вікно, але — посидівши хвилину — підійшов до сплячого і зненацька крикнув:

— Ей, ти, капелюх, злізай з лавки. Мені сісти треба.

Чоловік у капелюсі розплющив очі, ніяково глянув на Хому і сів. І, позіхаючи і спльовуючи, почав крутити папіроску.

Хома присів поруч, відсунув мішок і почав зі смаком лузати зернята, випльовуючи луску на долівку.

— Не брешуть, — думав Хома. — Пошана всетаки замітна. Повинуються, дарма, що я випив. Лякаються чорти. Бач, як це воно сталося, поділялося... Скажи, будь ласка, не брешуть...

Хома підвівся з лавки і вдоволено пройшовся по салі. Опісля підійшов до каси і заглянув у віконце.

— Куди? — спитав касієр.

— Що куди? — здивувався Хома.

— Куди білет тобі?

— А нікуди, — сказав Хома, розглядаючи кімнату каси. — Чи можу оглянути касу і в середині, чи ні?

— А як нікуди, — сказав касієр сердито — то й зайво своє рило даремне пхати.

— Яке рило? — ображено сказав Хома. — Ти кому говориш?

— Бач, пяна пика! — розсердився касієр. — Також у вікно дивиться.. Чорт сірий...

Хома нагнувся до віконця і нагло плюнув у касієра. І швидко подався до виходу.

Хому схопили, коли він відвязував коняку. Хома виривався, кричав, навіть намагався вкусити сторожа за щоку, та його невідклично волікли до дижурного агента.

Там, дещо заспокоївшись, Хома старався щось вияснити, розмахував руками, витягав гроші і предкладав агентові глянути на них.

Та Хому слабо слухали. Агент, що хвилини мачаючи перо в каламар, писав протокол про чинну образу касієра при виповнюванні його службових обовязків. І ще про те, що Хома їв у будинку зернята і плював на долівку.

Чоловік у мягкому капелюсі прохав додати в протоколі, що Хома витрутив його з місця і будь-то сів на мішок, та агент признав це дрібним фактом і лишив без наслідків.

Хома, витверезівши остаточно, поклав під протоколом хрестик і, зітхаючи, вийшов із будинку.

Відвязав коняку, сів на віз, добув із шапки гроші, глянув на них. Потім махнув рукою і сказав:

— Брешуть, чорти!

І поїхав до дому.

(Переклад з [illegible])

...ізаційного зростання планової роботи в галузі історії, праці нових кадрів молодих учених за керівництвом старших учителів. Союз старої, середньої, молодої та наймолодшої генерації історикІв надав великої сили новому науковому духові.

1. Відділ УАН та історичні інституції на чолі з акад. М. Грушевським є перший осередок, що останнього часу багато зробив для української історіографії. Другий самостійний осередок є в Харкові. Там роботу провадять наук.-дослідна катедра історії України, що має кілька секцій та філій в Одесі, Харківський Інститут Марксизму з катедрою української мови та рос. історії, Укр. Центр. Арх. Управа та Іспарт. Крім того ДВУ випустило чимало книжок, присвячених історії революційного руху. Головні риси нової доби в історіографії це попере... те, що праці переважно торкаються новіших часів — революційно-громадських рухів, друга відзнака є — запровадження до історичних праць марксівської методи. На першому місці щодо спроби синтетичної історії на економічному тлі треба поставити праці М. Яворського, що перший аналізував історичні процеси на Україні на ґрунті марксизму. Далі ідуть праці Слабченка, що, зачавши з монографічної розробки історичного процесу, дав многотомну серію історії організації господарства на Україні. Ця робота має багато нового матеріялу. Як на роботи марксівські доповідач указує ще на праці істориків Гермайзе та Оглоблїна. Закінчуючи свою доповідь акад. Д. Багалій спиняється на перспективах розвитку української історіографії і висловлює певність, що при єднанні київських, харківських та всіх інших наукових установ, та прихильному ставленні до наукових праць навіть молодих учених, що початкують, є запорука, що історія України посяде те гідне місце на всесвітньому науковому тлі, що його вона повинна мати.

Нові наукові установи.

При харківському марксівському інституті заcновано і введено в рух катедру кооперації та колективізації. У Києві рішено відкрити інститут етнографічної і географічної патольоґії. Був би це перший того роду інститут у Европі. — Народній Комісаріят Здоровля рішив зорганізувати в Одесі інститут охорони материнства й дитинства.

Сітка кінотеатрів на Україні.

Число кінотеатрів на Україні буйно зростає. Коли 1. квітня 1924 р. всіх кінотеатрів на Україні було 812, то тепер сітка становить 1.750 одиниць, крім 15 пересувних залізничих. Самих культурно-освітніх театрів на Україні нараховується до 1000. За минулий 1926-27 р. лише в кінотеатрах ВУФКУ перебувало понад 10,000.000 глядачів. — Свій останній фільм „Звенигора", що його на основі сценарія М. Йогансена та Ю. Юртика ставив режисер Довженко, ВУФКУ вислав до Берліна й Парижа.

Найближчі завдання в галузі піднесення сільсько-господарської продукції.

VI. Позашкільна сільсько-господарська освіта.

Серед заходів, яких мусять у першу чергу вжити повітові агрономи на західньо-українських землях, я висуваю на перший плян такі:

1) Швидке вступне обслідування свого району в природньо-історичному, економічному та культурно-побутовому відношенні та навязання звязків з місцевою інтелігенцією і взірцевими господарями. 2) Створення преліміновaного пляну праці на підставі всіх зібраних матеріялів, побажань, зауважень і т. інш. 3) Зацікавлення успіхами с.-госп. науки місцевої інтелігенції та втягнення її в працю по розповсюдженні сільсько-господарського знання шляхом утворення повітової агрономічної ради, комісій, окремих нарад, доповідей на зїздах і т. інш. 4) Підготовлення помічного агрономічного персоналу: а) зимою на повітових с.-госп. курсах, на які висилають стипендіятів сільських кооператив „Просвіт" та інш. організацій; б) літом на повітових с.-госп. курсах для народніх учителів. 5) Організація повітової с.-госп. виставки з конкурсом і нагородами за найліпші експонати і поступова організація повітового с.-господарського музею. 6) Організація сітки колективних дослідів в повіті на селянських полях. 7) Організація з числа курсантів сітки кореспондентів в повіті. 8) Генеральне обслідування повіту і районування його. 9) Складення генерального пляну агрономічної допомоги в повіті відповідно до особливостей району. 10) Організація агрономічної допомоги в повіті згідно з наміченим пляном.

Самозрозуміле, що при виконанні цієї праці агроном мусить бути в постійному контакті так з місцевою інтелігенцією, як і з іншими агрономами. Обмін думками, спостереженнями, проектами — це є головна характерна риса суспільної агрономії. Тому цілком необхідним є:

1) приналежність кожного агронома до професійно-наукової агрономічної організації, яка мусить бути зорганізована в осередку українських земель — у Львові.

2) Участь кожного агронома в професійно-науковому органі центральної агрономічної організації.

3) Участь кожного агронома в українських агрономічних конгресах, зїздах, нарадах.

Ціла низка оцих болючих питань з ділянки позашкільної с.-г. освіти і загальної агрономічної допомоги населенню також потребує якогось осередку, який направляв би і організував би всю цю працю. Тимчасова Комісія по позашкільній сільсько-господарській освіті (до створення канцелярії агрономічних зїздів, чи Агрономічного Союзу) при одній з центральних організацій м. Львова і скликання нею українського агрономічного конгресу, який створив би осередок української агрономії в м. Львові — це найближчі завдання менту.

ЕНУНЦІЯЦІЇ УРЯДУ В СПРАВІ ВИБОРІВ.

Варшава, 19. грудня 1927.

Зачувати, що уряд виступить із двома виборчими енунціяціями. Одна енунціяція міститиме справоздання з дотеперішньої госп. діяльности та порівнюючу табелю з діяльністю попередніх урядів. Друга енунціяція подаватиме програму теперішнього уряду й означення його відношення до виборів і до будучого сойму. Ця друга енунціяція буде мабуть у формі промови прем. Пілсудського. Досі не устійнено ще де і коли буде виголошена ця промова.

НА ВИБОРЧІМ ФРОНТІ САНАЦІЇ.

Варшава, 19. грудня 1927.

„АВС" подає, що до великого напруження у виборчій боротьбі дійшло вже між організаторами „народового" бльоку і керовниками санації. Головним керманичем передвиборчої акції санації є полк. Славек. Він обїздить повіти, а за ним їздить організатор „народового" бльоку Вірчак. В найближчих днях має зачати виходити ціла низка санаційних часописів на час виборів. Один із них буде називатися „Нова Ера", а призначений буде для нац. меншостей, що говорять по польськи, другий буде редагований у католицькім дусі для протиділання „народовим" партіям. Крім того виходитиме один часопис в українській мові й один у жидівській для поборювання бльоку нац. меншостей і пропаганди сан. ідей. У Луцьку має виходити спец. тижневик в українській мові.

ОСТАННЄ ЗАСІДАННЯ КОМІСІЇ НАЦ. МЕНШОСТЕЙ.

Варшава, 19. грудня 1927.

Нині радила комісія знавців для справ нац. меншостей. Представник мін-ства внутр. справ здав звіт і висував найблищі плини уряду у ділянці справ нац. меншостей.

Кантон — місто померших.

Льондон, 19. грудня 1927.

Бюро Райтера подає з Кантону, що місто це після здавлення революції подібне на місто померших. На вулицях видно вози, що вивозять трупи комуністів. Богато трупів лежить іще на вулицях і тротуарах. Свідки оповідають, що росіяне втягнули до боротьби китайських комуністів і що російський консулят брав участь у революції. Двох росіян застрілено біля будинку управи міста, пять інших, між тими віцеконсуля й одну жінку покарано смертю. Чотирнацять росіян, між ними ген. консуля СРСР взято в полон. Консулят СРСР у Кантові здемольовано зовсім. Персонал посольства випроваджено бічними вулицями за місто. Більшовицьким консулярним урядовцям завішено на шиї афіші, щоби населення трактувало їх так, як заслугують. Урядовців тих побито і поранено, 5 розстріляно. Вояки розстріляли на вулицях 14 жінок і дівчат, що мали коротке волосся, бо в Китаю таких уважають суфражистками-комуністками. В Кантоні підчас ревізії в консуляті СРСР найдено гарматки і богато муніції. У Гонг-Конгу підчас здобування більшовицького консуляту вбито віцеконсуля і 2 урядничок. Інших урядовців закували в кайдани і відвезено до вязниці, де їх розстріляно. Члени більшовицького консуляту, торг. місії і відділу більшовицького банку у Шанхаї дістали приказ покинути місто до 21. грудня.

СРСР. і події в Кантоні.

Москва, 19. грудня 1927.

Московські дипл. кола є думки, що більшовицький уряд був заскочений подіями з Кантоні, а радше оборотом тих подій. На Кремлі була нарада при участи Сталіна, Рикова і Літвінова.

Льондон, 19. грудня 1927.

„Брітіш Юнайтед Прес" подає з Токіо що вбивство більшовицького віцеконсуля в Кантоні може мати поважні наслідки. Говорять навіть про можливість війни.

Рада Ліги Націй у Римі?

Париж, 19. грудня 1927.

„Ексцельзіор" подає, що компетентні чинники застановляються над тим, чи не скликати би найближчу сесію Ради Ліги Націй до Риму, щоби злекшити французько-італійські переговори.

ВБИВСТВО АНГЛ. КОМІСАРЯ.

Льондон, 19. грудня 1927.

З Каїро наспіла вістка, що туземці вбили кап. Фергусона, окр. комісаря провінції Бар ель Газаль, зате, що приказав їм звернути награблений живий інвентар грецького купця Паніотопульоса. Труп комісаря найдено 23 милі від Самбо. Туземці вбили і згаданого купця.

ПРЕЗИДЕНТА ВИБИРАТИМЕ ПЛЕБІСЦИТ?

Варшава, 19. грудня 1927.

Є чутки в звязи з наміреним поширенням влади президента, що уряд розглядає думку зміни конституції в цьому напрямку, щоби президента Польщі вибирано за посередництвом плебісциту, а не на Нац. Зібранні. Уряд був би відповідальний передовсім перед президентом, а опісля перед законодатними установами.

ПОС. БОГОМОЛОВ У ЛЬВОВІ.

Львів, 20. грудня 1927.

Вчора приїхав до Львова більшовицький посол при польськім уряді у Варшаві Богомолов і замешкав у більшовицькім посольстві при вул. Набеляка. Метою приїзду Богомолова є навязання торг. взаємин. Богомолов відвідав офіц. чинники.

Створім Народній Виборчий Фонд!

Українські Громадянки і Громадяне!

Вибори до польського сойму і сенату розписані. Українське Національно - Демократичне Обєднання організує міліонові маси українського народу і веде їх до побіди над його зовнішними і внутрішними ворогами.

Вибори це боротьба, а кожна боротьба вимагає крім великих моральних зусиль ще й *матеріяльних засобів.*

Всі інші партії чужі і свої кинули в край величезні суми, бо грішми мусять вони заступати брак ідеї. Український національний табор грошей на підкупства не потребує, бо в ньому гуртується народ не ізза користей, тільки з чистої ідеї. *Але натомісць треба грошей і то за всяку ціну, на Центральну і окружні виборчі канцелярії, на відозви, поїздки, афіші, виборчі картки і т. д.* і т. д. Українське Національно-Демократичне Обєднання розпоряджатиме єдино тільки грішми, що їх зложать на *Народній Виборчий Фонд* широкі верстви українського громадянства.

Тому згідно з постановою Народнього Комітету звертаємося до Вас Громадянки і Громадяне, що Вам дорога національна ідея і її побіда.

ПРИСИЛАЙТЕ ГРОШЕВІ ЖЕРТВИ НА НАРОДНІЙ ВИБОРЧИЙ ФОНД!

Оподаткуйтеся добровільно на ціли виборчої акції.

Нехай в народнім списку жертводавців не забракне ні одної громадянки, ні одного громадянина.

Спільними зусиллями створім підстави для повної побіди української національної ідеї.

Львів, дня 16. грудня 1927.

ЗА ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНО-ДЕМОКРАТИЧНОГО ОБЄДНАННЯ:

Д-р Дмитро Левицький, голова.

Володимир Целевич, головн. секрет.

Гроші посилати на адресу: ЗЕМЕЛЬНИЙ БАНК ГІПОТЕЧНИЙ, ЛЬВІВ, ПІДВАЛЛЯ Ч. 7, з допискою „НА НАРОДНІЙ ВИБОРЧИЙ ФОНД".

Присутні на Зїзді Народнього Комітету Нац. Обєднання в дні 8. грудня 1927 зложили *493 золоті і 161 ам. долярів.*

Театри.

„Коопер. Український Театр" під дирекцією вл. Стадника (вул. Шашкевича).

22-го 7·30 год. веч. „Катерина".

Міський великий театр:

20-го „Донна Оретта" — прем'єра.
21-го „Донна Оретта".
Початок 7·30 вечером.

Міський „Театр Новий":

20-го „Хай мене чорти..." — прем'єра.
21-го „Хай мене чорти..."
Початок 7·30 вечером.

Кіна.

„Палас": „Кінець світа".
„Лев": „Королева сторчиків".
„Аполльо": „Флірт з небіщиком".
„Фатаморгана": „Студент із Праги"

НОВИНКИ.

— **До наслідування іншим містам.** Пишуть нам з Глинян: Громадська рада в Глинянах, у склад якої входить 12 українців, 14 поляків і 22 жидів, на повній раді дня 12. XII. 1927 на внесення радних д-ра Миколи Рибака і Михайла Тимкова сина Данила, ухвалила одноголосно в справі язиковій: 1) видавати всі публичні оповістки громадські крім польської і в українській мові, 2) всі написи і трівалі оголошення, дороговкази і таблиці з оповістками мають бути виписані крім польської і в українській мові, 3) всякі написи, які магістрат в области власного ділання досі в польській мові в місті уміcтив, мають бути до 1 місяця доповнені українськими написами, 4) правопис у всіх повищих оповістках має бути уживаний такий, який є для української мови приписаний у школі, 5) справу ведення протоколів засідань і ухвал громадської ради також і в українській мові відложено аж до часу приняття до магістрату урядовця-українця. Такі ухвали повинні за почином наших радних перейти у всіх містах на нашій території. Радні-українці в Глинянах дали дуже гарний приклад усім своїм товаришам по міських радах зах.-українських земель.

— **Покреслені банкноти — ушкоджені.** З огляду на часте поміщування записок, цифр, різних шифр і т. д. на незадрукованих маргінесах банкових білєтів Банк Польський вважає такі банкноти ушкодженими і стягає їх з обігу. Тому приходи: касa клієнтів, зплачуючих такі банкноти, відсилатимуть до нас Банку Польського задля зміни.

— **Україніка.** В „Пршеґлонд Пресове" ч. 840 поміщена замітка про Записки Історично-Фільольоґічного Відділу УАН, том XI. В ч. 842 тогож органу бачимо замітку п. з. „Т. Шевченко в польських перекладах" (з приводу статті Любови Арафимович під цим заголовком у XII. томі Записок Істор.-Фільольоґічного Відділу УАН). В ч. 843 „П. По." бачимо замітку

єго проф. Володимира Перетца, члена Ленінградської і київської Академії Наук, який святкує тепер 35-ліття своєї наукової діяльности. Перетцові присвятила УАН XII. том своїх записок. В ч. 344 „Н. Пр." поміщена довша замітка про видання УАН п. з. „Ювилейний Збірник на пошану академика Дмитра Івановича Багалія" (Київ 1927, 1384 сторін вел. 8, ціна 15 карб.), в якім поміщена біографія і бібліографія праць ювилята та 81 наукових розвідок.

— **Видавництва „Общества Духновича" в Ужгороді.** „Общество ім. Духновича" в Ужгороді розвиває в останніх роках значну видавничу діяльність (в росмові) завдяки субвенціям чеського уряду. За останні 4 роки видало воно разом 82 публікації — переважно агітаційного антиукраїнського змісту. Між іншими його виданнями відмітимо найновіше, а саме книжку І. Лаппо п. з. „Происхожденіе украинской идеологіи новѣйшаго времени". Що є ще такі мамути на світі, які пишуть такі річи, не дивуємося: дивніше вже, що є цілі видавництва якиж головним завданням: видавати подібну „літературу".

— **Модерні ошуканці.** Еспанська пара муж і жінка Пох, мали винарню у Франкфурті, основавши її в 1919 р. В 1920 р. вони збанкрутували і відчинили нову фірму на імя жінки. Фірма розвивалася прегарно і мала численні філії в інших містах. Недавно фірма знову збанкрутувала. Найкращі книговоди не в силі розібратись у книгах, які вів брат власниці. Заки люди встигли схаменутись у чому діло, власники великого підприємства втікли кудись на чужину. Виявилося що вони заробили на цьому ділі 800.000 зол. марок, підписуючи в ріжних краівах невиплатні векслі. — В Берліні засудили на 3 роки вязниці за величезне грошеве ошуканство основника „світової жіночої льожі".

— **Жіночі рекорди.** Недавно парижська преса захоплювалась своєрідним рекордом: відома танцюристка та акторка Містенґет, що вже давно перейшла за пятий хрестик, обезпечила свої ноги, з яких вічно ще живе, на 300.000 франків. Та ось її перевищила нюйорська кабаретова танцюристка Елеонора Амброз, чиїй асекураційне товариство приняло за її ноги обезпечення на 240.000 дол. на випадок, якби вони перестали бути здібними до праці.

— **Вплив радіо на домашнє огнище.** Американська статистика ствердкує, що в протяві цього року крамниці обуви продали 2 міл. капців більше, як минулого року. Журналісти, що мусять в огляду на читачів цікавитись і такими проблемами, почали думати над причиною такого небувалого явища. І найшли. Капці мають безпосередній звязок із поширенням радіових апаратів. Кожний, хто має радіо в хаті, лишається залюбки дома замісць іти в театр або в гості, а щоби слухати вигідно вістей із широкого світа, сідає у вигідний фотель і натягає на ноги капці.

Всі українські діти до української школи! Хто минає свою рідну школу і посилає дитину до чужої школи, — той ворог своєї дитини і української нації!

Дописи.

БЕРЕЖАНЩИНА. (*„Зразковий" учитель і його „педагогічна" діяльність у Нараєві*). Пишуть нам з Бережан: З переходом на емеритуру дир. народньої школи в Нараєві-місті Вілшевського, поляка, людини хрустального характеру та чесної — бережанський інспектор п. Новак переходово віддав управу школи національному відступникові, б. старшині Гал. Армії, синові нараївського селянина Бойкові, що бажаючи закоштувати панських оклаців, змінив обряд та став національним ренегатом. Ані освіта, ані товариська оглада, ані фахові кваліфікації в порівнанні зі старшими учительськими силами не грали тут ролі, як лише „штука", яку вжив інспектор на те, щоби докучити населенню, що давно бажають його усунення. Звертаючи увагу на цю аномалію — думаємо, що найвищий час, щоби покликані чинники перевели санацію в школі у Нараєві-місті тимбільше, що поведінка теперішнього управителя з побиванням шкіки, судовими кантами, компромітуванням на очах дітвори молодших учителів на корадорі і крайно нетактовним поведенням супроти учительського збору викликують вогодування, а до того вчення і вихання шкільної дітвори, яка під такими „педагогічними" проводом виховується. Найвищий час, щоби шкільні чинники забрали цього примірного управителя і в признанні його „високих заслуг" наділили хоч би директурою семинаря в Кудашині. — Останнім його почином є підготовка „Ясельок" в польській читальні для української дітвори. *Свій.*

РОГАТИН. (*Свято пісні. — Гімназія „Рідної Школи". — Виклади „Учительської Громади". — Хліборобська невдача*). Дня 11. грудня ц. р. відбулося в салі української гімназії свято української народньої пісні. Після змістовного відчиту проф. М. Кужели головними атракціями були: спів п-ни А. Останчук та хору української гімназії. Співачка А. Останчук відспівала кілька народніх пісень при фортепяновому супроводі п. В. Кудрика зі Львова, якими очарувала рогатинську публику. Треба також підчеркнути бездоганний спів мішаного хору української гімназії, який під кермою дир. М. Чайківського (його заходом відбулося це свято) одушевив авдиторію відспіванням релігійних кантів, щедрівок та народніх світських пісень. Милою несподіванкою для рогатинців був спів проф. Ковальського. — Коли ми вже в гімназійному будинку, то треба згадати, що коедукаційна українська гімназія „Рідної Школи" в Рогатині старається і надалі вдержати пальму першенства між середніми школами „Рідної Школи". Маючи величавий, двоповерховий будинок, в якому міститься гімназія (400 учнів) і бурса для 130 питомців, Кружок „Рідної Школи" перевів цього року коштом 10.000 зол. каналізацію і водопроводи; заведено також електричне освітлення; електромонтерські роботи перевели самі учні гімназії під проводом дир. Чайківського. При гімназії є ще робітні: шевська, столярська і переплетнича; заводиться робітню валізок. — „Учительська Громада" дає серію інтересних викладів, на яких моглоб бути більше публики. — Які великі виборчі апетити мають хлібороби при надходячих виборах, видно з того, що навіть у такому свідомому повіті як Рогатин старався Стовпюк зробити диверзію, устроюючи віче, очевидно в польському „Соколі" і під охороною панів з ради повітової та староства. Та зібрані „вічевики", висвиставши хлібоїда, розійшлися у своїси. Стовпюк мусів відїхати з нічим.

ДОЛИНА. (*Просвітно-кооперативне свято*). Заходом Філії Т-ва „Просвіта" і Повітового Союзу Кооператив у Долині влаштовано в Долині дня 8. грудня ц. р. повітове просвітно-кооперативне свято. По богослуженню при співучасти доокружного духовенства відбувся у великій салі "Братської Хати" концерт. Вступне слово виголосив д-р В. Горбовий і воно гарно вплинуло на піднесення духа у всіх присутніх. В річевім обширнім рефераті проф. І. Ступницький засував господарське і торговельне положення на наших землях, при чому вказав на головні напрями нашого економічного розвою. Концертові продукції виконав долиський хор під орудою п. Захаркевича і хор з Велдіжа під орудою п. Брика. Слід тут з признанням висловитися про сільський хор з Велдіжа, який з повним успіхом вивязався зі свого завдання. Досконале вишколення і гармонія піхували кожну пісню, а виступ його доказує, що на кожній ділянці громадського життя при добрій волі і праці можна осягнути найкращі успіхи. З великим зрозумінням річи виголосив декламацію Василь Супрун, селянин з Пацикова. Участь у святі міщан і селян була величезна; навіть у великій салі не змістилися всі присутні і значна їх частина прислухувалася з близьких кімнат і сіней „Братської Хати". Заступлені були всі верстви місцевого громадянства; з поодиноких сіл явилися відпоручники читалень „Просвіти" і кооператив з Велдіжа, Лопянки, Надієва, Новошина, Рахинь, Ракова, Пацикова, Солукова, Мізуня і Грабова.

Відозви й комунікати.

Пересторога перед агентами цукроварень.

По всіх майже повітах Східної Галичини і Волині, особливож північних, вештаються агенти ріжних цукроварень, переважно волинських і холмських, що ріжними обіцянками стараються намовити наших селян управляти цукрові буряки для їх цукроварень.

Перестерігаємо наших людей, щоб були осторожні при заключуванні контрактів. Усякі переборщені обіцянки неважні, коли вони не є вписані в контракті, який підписує плянтатор.

Дальше перестерігаємо наших селян, щоб контракти підписували тільки на один рік, а решту счеркнули, бо небезпечно зобовязуватися на кілька років на теперішню ціну, коли вона пізніще може бути краща.

В деяких повітах агенти стараються винаймати поле під буряки, платячи 15 долярів за морг глибоко зораний. Звертаємо увагу, що лише самому садити буряки, бо тоді з морга мається принайменше 600 зол., а в добрі роки та при солідній управі 1000 зол., а то й більше.

Найкраще контрактувати буряки через свою організацію, якою є „Спілка Українських Агрономів" у Львові, вул. Собіського 28, бо вона дасть зависі точну пораду і подбає, щоби плянтатора в нічому не покривджено. — *Спілка Українських Агрономів*, Львів, вул. Собіського 28

ОПОВІСТКИ.

Комунікат Комітету для вшанування 10-ліття смерти Івана Франка. З огляду на малу скількість проєктів які наспіли на конкурс, рішив конкурсовий суд на засіданні дня 15. грудня ц. р. продовжити речинець конкурсу на проєкт нагробника на могилу Ів. Франка до дня 1. березня 1928 р. до год. 12-ої в полудне. Ближчі інформації можна одержати в канцелярії Т-ва „Просвіта" Львів, Ринок 10/II. — За Комітет: *М. Галущинський* голова. 1-3

З Т-ва „Львівський Боян". З огляду на те, що підписаний Виділ плянує скликати анкету в справі заснування „Союзу співацьких товариств" на 2. лютого 1928, проситься всі співацькі товариства найдальше до 15. січня 1928 прислати відповідь на вислані до них запрошення. — *Виділ „Львівського Бояна".*

Зі „Спілки Українських Агрономів". Потребуємо зараз 4-ох агрономів і двох лікарів ветеринарії, добрих бесідників, на курси господарсько-ветеринарної школи. Зголошення слати на адресу: „Спілка Українських Агрономів" Львів, вул. Собіського 28.

Зїзд делегатів філій Т-ва Охорони Воєнних Могил при співучасти представників українських центральних культурно-освітніх установ, духовенства, учительства, студентства, пласту і т. д. відбудеться у Львові в неділю 25. ц. м. в салі „Української Бесіди". На цьому зїзді будуть виголошені реферати д-ра Ів. Німчука і ред. Льва Лепкого, після чого будуть приняті відповідні резолюції. Кожна філія Т-ва і всі наші установи у Львові повинні вислати на цей зїзд своїх делегатів! Початок зїзду в год. 4. попол. — *Головна Рада.*

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Конкурс

Громадський Уряд в Будзанові, повіт Теребовля, оголошує конкурс на міського секретаря. Рефлектанти на це становище мають предложити:

1. Свідоцтво зложеного кваліфікаційного іспиту на секретарів міст.
2. Посвідчення відбутої 3-літньої самоврядн. практики.
3. Цертифікат приналежности.
4. Метрику уродження.
5. Свідоцтво моральности і шкільне — та
6. Власноручно написаний curriculum vitae.

Услівя платні після умови.

Час зголошення упливає з днем 15. січня 1928 р

1121 2—3

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.